

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מביאלא

פרשת משפטים

יוכל כבר לפעול במעשיו החצויים ושסועים ורחוקים מאוד מן השלמות והכוונה של אמת הנכונה הנרצית בעבודתו לפי רצון הבורא ברוך הוא ממנו. - אך זאת למדנו במצות מחצית השקל שלא להעלות המורך בלבבו, ולדעת להעריך נכונה גודל חשיבות חצאי מעשיו לפניו יתברך. ואדרבה לפעמים בשברון לבו וגודל אנחתו על ריחוקו מן השלמות וצערו האמיתי על זה, יוכל להביא לתיקון נפשו לפעמים אף מתוך תנועה אחת של אמת כאמור.

ענוה ושפלות פרק ז

השי"ת שומע יותר לתפילת מי שממתין שהוא יושיעו

וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנוּן אֲנִי.
(כב כו)

על כן השי"ת שומע יותר לתפילת מי שתולה עצמו בו, כמו שהראוני ברבנו בחיי [בפתיחת פרשת וישב], שכתב טעם שהשי"ת שומע צעקת האלמנה והיתום, כי אין להם שום משען ומשענה לתלות עיניהם רק לשמים, וז"ל: "ואמר הכתוב [שמות כב כב]: כו' כי אם צעוק יצעק אלי שמוע אשמע

אף כשאין בידו להשלים עבודתו בשלימות מכל מקום יבוא אל התיקון

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. (כא)
(א)

ברשי"י: כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים, ואלה מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני, אף אלו מסיני.

נראה ש'המשפטים' רומזים לדברים הקשים שאין בידו להשלימם ועושה בהם רק כפי מידת יכולתו ואפשרותו. ולימדנו בהם הכתוב 'אף אלו מסיני', יש בהם אותה חשיבות ומעלה כאותם שנתנו בסיני בשלמות הגמור. שלפעמים בדברים או זמנים ותקופות כאלו שאין בכח האדם להשלים יבוא התיקון אף במחצית המעשים, ובכל דבר ומשפט שעושה האדם על פי התורה הקדושה עלי אדמות ישנו תיקון מכוון לנפשו ונשמתו, אף בדברים הגשמיים הנעשים על פי דת תורתנו הקדושה.

ומה מאוד יתחזק ויתאמץ לב האדם ביסוד נפלא ויקר זה, שלא להניח ליצר לייאש את לבו במחשבות תוגה, שהנה הרבה כל כך לחטוא ולפשוע רח"ל, ומה

כתוב בתורה [פרק כד]: "ואל משה אמר, עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל וכו' - ויבוא משה ויספר לעם את כל דברי ה' וכו', ויען כל העם קול אחד כל הדברים אשר דיבר ה' נעשה וכו', - וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות ויזבחו שלמים". והנה משמע בפסוק, שיש ענין מיוחד ששלח משה את 'נערי ישראל', ולא שלח את שבעים זקני ישראל לעלות את העולות, וצריך להבין הענין בזה.

ובגמרא מגילה [דף ט.]: איתא, שכאשר חכמי ישראל תרגמו את התורה לתלמי המלך, שינו את הלשון מ'נערי' ישראל ל'זאטוטי' ישראל.

וכתב רש"י [שם]: שזאטוטי הוא לשון חשיבות, ולכן כתבו זאטוטי בני ישראל ולא נערי בני ישראל, משום שהם סברו שלתלמי המלך, עדיף לתרגם בלשון חשיבות, וצריך להבין הענין...

עוד צריך להבין, מדוע בתורה כתוב הלשון 'נערי בני ישראל', ולא כתוב הלשון 'זאטוטי בני ישראל', הרי מבואר ברש"י שזאטוטי הוא לשון חשיבות יותר מנערי, וברור שהזקנים לא היו מתרגמים דבר שאינו אמת ונכון.

אמנם לפי הנתבאר, מתיישב היטב הטעם ששלח משה רבינו עליו השלום את נערי ישראל, ולא את זקני ישראל.. משום שמשה רבינו עליו השלום, רצה להשריש בכלל ישראל את המושג: 'נערי בני ישראל', היינו שגם באדם מבוגר, שיך אצלו בעבודת ה', שיהיה בבחינת נער,

צעקתו, לפי ששאר בני אדם המעונים יטריחו אחרי מושיעים וישימו ביטחונם בהם, אבל היתום והאלמנה שאין להם מושיעים אינם בוטחים כי אם בהקב"ה, ועל כן הקב"ה שומע צעקתם ויריב ריבם". עכ"ל.

וביותר הדברים אמורים בזמננו, שאנו חיים בעולם שכל אחד תולה את הצלחתו בכוחי ועוצם ידי, וכאשר איש ישראל תולה את הכל בהש"ת ויודע שאין עוד מלבדו, למרות אירת האפיקורסות שאין שם השם יתברך ניכר ונזכר בעולמו, ואף על פי כן הוא מקושר ומחובר ליסודות אמונה השלימה במסירות נפש, הרי הוא עושה בזה נחת רוח גדול להשם יתברך, שאפשר שלא היה לפניו נחת כזו, אפילו בזמן שבית המקדש היה קיים.

בזה מובן גם גודל הנחת רוח שנעשה לפני הש"ת בנשיאת העיניים למרום באמירת: קדוש קדוש קדוש, שבכך בני ישראל מודים ומשליכים את כל יהבם ובטחונם רק על ה' יתברך - בכך נעשים ישראל דבקים בו יתברך: בהתקשרות שאין להם כלום מלבדו יתברך, וחיבור פנימי נפש בנפש כביכול, שהוא נותן עיניו בעיניהם ומחבקם ומנשקם וכו', ואין להקב"ה הנאה ונחת רוח כאותה שעה.

אמונה עמ' שפד

משה השריש בכלל ישראל שבכל מצב צריכים התחדשות בעבודת ה'
וַיִּשְׁלַח אֶת נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת
וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים וְגו'. (כד ה')

כמו כן הוא לעולם: שבנין בית המקדש הפנימי שבלב כל איש ישראל לדורות עולם, הוא היסוד ושורש המעמיד שלו, והוא רק מתוך אהבה ואחדות שבין אדם לחבירו, וזה ההכנעה והשפלות הם יסוד ושורש בנין הקדושה תמיד.

שהרי המשכן הפנימי לא נחרב מתוך לבות בני ישראל, וכמו שכתב אא"ז בסה"ק תולדות אדם [פרשת פקודין] שמי שחפץ ומצפה לבית המקדש, הוא זוכה לקבלו בחזרה אף בזמן הזה.

אחדות ישראל פ"א

שאינו מתיישן ומתרגל בדבר, אלא בכל יום הדבר חדש אצלו בבחינת נער.

ומזה הטעם, שלח משה רבינו עליו השלום את "נערי בני ישראל", היינו שהשריש בבני ישראל, שעבודת ה' צריכה שתהא בבחינת נער, ולא שתהא שגורה על ליבו של האדם, ורגיל בקיום מצוותיה.

הילולא דצדיקיא פ"א

באמירת נעשה ונשמע באחדות הגמור - נשפע עליהם השפע של תרומת המשכן

וַיֹּאמְרוּ כָּל אִשְׁרֵי דְבַר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע. (כד ז)

יתבאר מה שאמרו בתנא דבי אליהו [רבא פרשה יז]: "כיון שקיבלו ישראל מלכות שמים בשמחה ואמרו [כד ז]: 'כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע', מיד אמר הקדוש ברוך הוא למשה: דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה וגו'". ע"כ.

דהיינו שבאומרם "נעשה ונשמע", ונעשו כולם כאיש אחד בלב אחד, וכמפורש בפסוק [לעיל י"ט ח]: "ויענו כל העם יחדיו", - ולפיכך בה בעת ציוה הקדוש ברוך הוא למשה מיד את מצות תרומת המשכן, שיהיו ישראל מתאחדים יחד בנדבת לבם הטוב, ומתוך אהבה ורעות - במשכן ה'. שנתבאר: יסוד תרומת המשכן - הוא השפע הטוב שלקחו ישראל לעצמם בזכותם נתינתם.

- ראו זה חדש -
 הופיע ויצא לאור
 ספר
משרת אש לווהט

את הספר ניתן להשיג בטלפון: 05276-97633

תולדות חינו של הרב הדומה למלאך החלקת יהושע מביאלא זיע"א מוגש בשפה זכה וברורה ובאותיות מאירות עיניים

תולדות חינו וקצת דרכי מוסר של רבי הוזהר לטלאן הרה"ק ה'חלקת יהושע מביאלא זיע"א

תורת רבויה"ק

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. (כא א)

רבינו החלקת יהושע ז"ע היה מעורר ותובע שנחוץ לאדם שיהיה לו סדר בעבודה, וכמו שהביא כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א (מבשר טוב תורת בין הזמנים עמוד ז) שהיה מרגלא בפומיה דרבינו ז"ע להזכיר את מה שפירש בתרגום אונקלוס (שמות כא א) מאמר הכתוב "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" - "ואלין דינאי דתסדר קדמיהון", ללמדנו שגם בחוקים וארחות חייו הרוחניים של האדם זקוק האדם לסדר.

בעניין זה מעלה בזכרוננו הרה"ח ר' אברהם יוחנן גולדברג שליט"א: "הסדר בעבודה היה נר לרגליו של רבינו ז"ע, זכרונני שפעם כאשר שהה בבני ברק, קרא לי בבוקר אחר ברכת השחר, ואמר לי: "אברהם יוחנן, וואס איז דער סדר פון דעם היינטיגן טאג" (מהו הסדר של יום זה), זאת מאחר שבהיותו בבני ברק היה הסדר שונה מבשהותו במעון קדשו בירושלים, שכן הגיע לב"ב לצורך סיבה, ולכן ביקש לסדר את סדר היום ועבר עמי על סדר היום מבוקר עד ערב.

כמו כן סיפר לי גיסי הגה"ח רבי יוסף שטיינמץ שליט"א, שפעם שאלו רבינו ז"ע מה השעה והשיב שאין לו מורה שעות, נענה אליו רבינו כמתמה: איך יתכן שבחור ישיבה מתהלך ללא מורה שעות, הלא זקוקים לכך לצורך סדר היום, ישנו זמן קריאת שמע, ישנו סדר בישיבה. (אור עולם)

מדבר שקר תרחק. (כג ז)

שמעתי מאדוני אבי [מרן הרה"ק מלענטשנא] זצ"ל זכותו יגן עלינו, בשם הרבי ר' אלימלך זצ"ל, שיש ארבע דרכים: משקר לשקר, ומשקר לאמת, ומאמת לשקר, ומאמת לאמת. עד כאן דבריו. (תולדות אדם, בחוקותי)

ועיין בספה"ק דברי משה (ויגש עמי יג) שכתב וז"ל: איתא בסה"ק בשם א"ז רבינו הגדול והקדוש היהודי מפרשישחא זצוקלה"ה ז"ע, שיש תמ"א דרכים בענין אמת כמו מנין אמ"ת, עכדה"ק. וכן בעל 'עטרה לראש צדיק' אמר פעם בזה"ל: "דער זיידע דער יוד האט געהאט ג' מאות דרכים אין בלתי לד' לבדו". (אמרי יהושע עטרת אבות אות טז). ובספה"ק ויקהל שלמה (טו ב), כתב בשם הרה"ק היהודי הקדוש ז"ע: במידת האמת איכה ד' מאות דרכים עד 'בלתי לה' לבדו'. (תורת הרה"ק מלענטשנא עמ' קח)

פי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וגו' עזב תעזב עמו. (כג ה)

וביאר מרן היהודי הקדוש מפרשישחא זצ"ל ז"ע פסוק זה, על דרך רמז שאין לסמוך רק על עבודת הצדיק, ואדרבה צריכים לסייעו, על פי מאמר חז"ל, שלא יאמר בעל החמור הרובץ תחת משאו "הואיל ועליך מוטל המצוה לטעון טעון", (עי' ב"מ לב. חו"מ סי' ער"ב סעיף ז), רק "עזוב תעזוב עמו" - שאתם גם כן תסייעו לו להצדיק. כי באם אין עושה כלל, רק שסומך עצמו על הצדיק, אזי חס ושלום לא יוכל הצדיק לעשות לו פעולה. עד כאן דבריו. (תולדות אדם בחוקותי ד"ה א"י)

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' מאיר עמנואל

ב"ר יהושע לייב ז"ל שקול

נלב"ע כ"ט שבט תשפ"א

מרת דבורה ב"ר יצחק אייזיק

ע"ה שזורץ

נלב"ע כ"ט שבט

ת. נ. צ. ב. ה.